

Arrest

nr. 106 166 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gelet op het arrest nr. 97 439 van 19 februari 2013 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 20 maart 2013.

Gelet op het arrest nr. 100 317 van 29 maart 2013 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Nesterovskaya, gelegen in de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. In april 2006 ontvluchtte u, als minderjarige, samen met uw vader en de rest van het gezin Rusland. Jullie gingen naar Polen, waar jullie een (tijdelijk) beschermingsstatuut kregen.

In april 2009 keerde uw vader, naar aanleiding van het overlijden van zijn moeder, terug naar Ingoesjetië.

Bij zijn terugkeer naar Polen, drie maanden later, vertelde hij u dat u opgeroepen was door het leger om uw legerdienst te doen.

Enige tijd later besliste uw vader om met zijn gezin definitief terug te keren naar Ingoesjetië.

Omdat u uw dienstplicht niet wilde doen, besloot u om niet mee terug te keren.

Omwille van uw socio-economische situatie in Polen vertrok u midden augustus 2009 naar België, waar u bij familieleden terecht kon.

Op 2 oktober 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Sindsdien zijn er nog convocaties van het militair commissariaat afgeleverd bij uw vader in Ingoesjetië.

In augustus 2011 werd er ook een convocatie van de politie afgegeven, waarin u aangemaand werd om u te melden bij het militair commissariaat.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw intern paspoort, een duplicaat van uw geboorteakte en drie convocaties van het militair commissariaat van het Sunzhensky-district.

B. Motivering

U verklaarde niet terug te willen keren naar uw land van herkomst omdat u opgeroepen werd voor uw legerdienst.

U wil deze niet doen omdat u schrik hebt om in het kader van uw dienstplicht naar Tsjetsjenië gestuurd te worden, waar u het risico zou lopen om gedood te worden in de strijd. (CGVS d.d.13/09/2011, p.2, 8-9)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal nam een eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus op 29 september 2011.

Deze beslissing werd bij arrest vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad').

De Raad oordeelde dat er, gelet op het feit dat u een verblijfsstatuut had gekregen in Polen nadat uw ouders daar asiel hadden aangevraagd, cruciale informatie ontbrak om enerzijds te beoordelen of u nog een rechtstreeks belang kan doen gelden om in België een beschermingsstatus te verkrijgen en om anderzijds te bepalen ten aanzien van welk land uw asielaanvraag desgevallend zou moeten worden onderzocht.

Het Commissariaat-generaal nam hierop contact op met de Poolse autoriteiten om meer informatie in te winnen over uw verblijfsstatuut in Polen.

Uit de informatie van de Poolse autoriteiten (zie administratief dossier) blijkt dat u heden nog steeds een verblijfsstatuut hebt in Polen. Dit statuut is gebaseerd op de toekenning van de 'tolerated stay' op 21 mei 2008.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat dit een apart, nationaal beschermingsstatuut is, dat niet gebaseerd is op de Conventie van Genève of Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van Ministers van de Europese Unie.

Bijgevolg zullen in onderhavige beslissing de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus beoordeeld worden ten aanzien van de Russische Federatie.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat in uw weigering om de verplichte legerdienst te vervullen, geen verband vastgesteld kan worden met één van de criteria zoals bepaald in

de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Immers, u verklaarde enkel te vrezen voor een dienstplicht in Tsjetsjenië omdat u er om zou kunnen komen tijdens gevechten.

Niets in uw verklaringen wijst op een morele basis voor uw weigering om deel te nemen aan het conflict in Tsjetsjenië.

In uw verklaringen werden bovendien geen aanwijzingen gevonden dat u doelbewust naar Tsjetsjenië zou worden gestuurd. (CGVS, p.8-9)

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U hebt op geen enkele manier contact opgenomen met de (militaire) autoriteiten. U bent nooit op het militair commissariaat, de instantie verantwoordelijk voor uw oproeping, geweest; u hebt nooit een medisch keuring ondergaan; en u hebt, behalve bij uw vader, nergens geïnformeerd of er mogelijkheden waren om een alternatieve dienstplicht uit te voeren of om uw dienstplicht niet te moeten doen. (CGVS, p.8, 10)

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een uitzending naar Tsjetsjenië slechts een veronderstelling van uwentwege is.

Immers, u verklaarde dat bijna iedereen wordt opgeroepen voor de dienstplicht als men 18 jaar wordt en dat dienstplichtigen in het Russische leger naar verschillende regio's in Rusland worden gestuurd. Gevraagd waarom u dan vreesde dat u naar Tsjetsjenië zou worden gestuurd, stelde u enkel dat sommige dienstplichtigen naar Tsjetsjenië worden gestuurd. (CGVS, p.9)

Op basis van uw verklaringen kan dan ook niet besloten worden dat u intentioneel zou worden geviséerd door de autoriteiten door middel van een uitzending naar Tsjetsjenië met als doel uw leven, vrijheid of fysieke integriteit te schaden.

Personen die hun dienstplicht vervullen binnen militaire eenheden maken bovendien deel uit van de strijdkrachten en kunnen als dusdanig ook ingezet worden in een conflictgebied of gewapend conflict.

Het is een bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De mogelijkheid van slachtoffers onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en houdt geen intentionele bedreiging in, door de bevelvoerende overheid, van het leven of de fysieke integriteit in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit kon evenmin teruggevonden worden in de door u verklaarde doorverwijzing van uw dossier door het militair commissariaat naar de politie.

U stelde immers dat het doel hiervan was om u te lokaliseren. Indien u gevonden zou worden, zou u in eerste instantie aangemaand worden om zich aan te melden. Indien u hier dan nog steeds niet op in zou gaan, zou u met dwang naar het militair commissariaat geleid worden. (CGVS, p.12-13) Het komt een staat evenwel toe om redelijke maatregelen te nemen om het ontlopen van de dienstplicht tegen te gaan.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u ruim onvoldoende pogingen hebt ondernomen om u te informeren over de mogelijkheden tot alternatieve dienstplicht of vrijstelling van de dienstplicht. Ten eerste hebt u nooit geïnformeerd naar het bestaan van een alternatieve dienstplicht, hoewel u enkel dacht dat zoiets niet bestond. (CGVS, p.10)

Daarnaast hebt u enkel bij uw vader geïnformeerd naar mogelijkheden om uw dienstplicht niet te moeten doen. Hij zou hebben gezegd dat dit enkel mogelijk was als men twee of meerdere kinderen heeft. U wist echter niet of hij elders geïnformeerd had naar de mogelijkheden. (CGVS, p.10)

Daarenboven hebt u geen organisaties gecontacteerd die werken rond problemen met de dienstplicht in Rusland. (CGVS, p.10)

In tegenstelling tot uw bewering, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat een dergelijke organisatie wel degelijk bestaat in Rusland.

Een dergelijke passieve houding valt bezwaarlijk te rijmen met de door u verklaarde vrees. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit zou koesteren, mag verwacht worden dat u zich minstens geïnformeerd zou hebben naar mogelijkheden om een mogelijke dienstplicht in Tsjetsjenië te vermijden.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u reeds midden augustus 2009 in België bent gearriveerd. U kon terecht bij familieleden.

U vroeg echter pas op 2 oktober 2009 asiel aan, zijnde ruim anderhalve maand na uw aankomst in België.

Ter verklaring stelde u dat u eerst een regularisatieaanvraag indiende en dat uw advocaat u had aangeraden te wachten.

Pas toen op deze aanvraag een negatief antwoord kwam, raadde uw advocaat u aan om alsnog asiel aan te vragen. (CGVS, p.7-8)

Een dergelijke laattijdige asielaanvraag valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er mag immers verwacht worden van een persoon die beweert de internationale bescherming van een derde land nodig te hebben, dat hij om deze bescherming verzoekt zodra hij hiertoe de kans heeft.

U draagt hierin ook een persoonlijk verantwoordelijkheid, zodat het advies van een advocaat om te wachten totdat er een beslissing gevallen is in het kader van een andere procedure tot het bekomen van een legaal verblijf in België, niet kan weerhouden worden als verklaring.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw intern paspoort en geboorteakte bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden.

De drie convocaties van het militair commissariaat tonen aan dat u opgeroepen wordt in verband met uw legerdienst. Het feit dat u opgeroepen wordt, wordt door mij niet betwist. Echter, niets in deze documenten wijst erop dat de wettelijke regels terzake niet zijn gevolgd, noch dat u naar Tsjetsjenië zou worden gestuurd, noch dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit op een andere wijze intentioneel in het gedrang zouden worden gebracht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 oktober 2012 een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en stelt dat hij wél degelijk aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend.

Verzoeker verklaart dat hij (zie het verzoekschrift, p. 6) “ *‘een geground toekomstige’ vrees (heeft) voor vervolging wegens zijn etnische afkomst uit Ingoesjetië en zijn religieuze en politieke overtuiging waardoor hij geen deel wenst te nemen aan de legerdienst van de autoriteiten welke zich algemeen schuldig maken en schending van de mensenrechten en grofelijk willekeurig geweld*”.

Hij voert aan dat hij gezien hij geen gevolg geeft aan de convocaties van het militair commissariaat en van de politie, bij terugkeer naar zijn land van herkomst een ernstig risico loopt op vervolging door de Russische autoriteiten wegens zijn ras, religie en politieke overtuiging.

Hij verklaart dat wie zich onttrekt aan de militaire dienst, ervan verdacht wordt deel uit te maken van of medewerking te verlenen aan de rebellen en wordt door de Russische autoriteiten gevangen genomen, gefolterd en geëxecuteerd.

Het is volgens hem dan ook duidelijk dat hij in geen geval bescherming kan krijgen, integendeel: “*daar waar verzoeker geen gehoor gaf aan diverse militaire convocaties omdat hij geen legerdienst wenst te doen, om reden van zijn religieuze en politieke overtuiging en mede gezien hij aan deze willekeurige oorlog met ernstige schending van mensenrechten niet wenst mee te werken, loopt hij het ernstig risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Ingoesjetië. Hij kan uiteraard geen hulp vragen aan de autoriteiten, welke vooreerst corrupt zijn en zich schuldig maken ernstige schending van de mensenrechten, welke juist verzoeker zoeken om legerdienst te doen*” (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoeker wijst erop dat het een bewezen feit is dat de Russische autoriteiten bewust strijdkrachten uit Ingoesjetië inzetten in het conflictgebied Tsjetsjenië, waar juist mensenrechtenschendingen voorkomen. Hij stelt dat hij zich hieraan niet medeplichtig wil maken door zijn legerdienst te vervullen.

Hij laat gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 7) “*van alternatieve dienstplicht of vrijstelling van dienstplicht in casu geen sprake (kan) zijn en zelfs indien dit al zou kunnen gelden is het een algemeen feit dat geen alternatieven en vrijstellingen worden toegekend aan personen van origine Ingoesjetië welke algemeen bewust worden ingezet in de strijd van Tsjetsjenië!!*”.

Verzoeker voert verder aan dat het beschermingsstatuut dat hij in Polen verkreeg, geen afdoende bescherming biedt. Dit beschermingsstatuut is volgens hem louter gebaseerd op de “tolerated stay” en niet op het Vluchtelingenverdrag of op de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker stelt dat het een feit is dat vele jongeren onder dit beschermingsstatuut in Polen die legerdienst weigeren te doen, door Polen worden teruggestuurd naar Ingoesjetië, wat volgens hem door de commissaris-generaal niet werd onderzocht.

Verzoeker meent dat de stelling van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land, een reëel risico op ernstige schade loopt, niet ernstig is. Hij stelt dat van hem uiteraard geen onmogelijk bewijs worden verwacht.

Verzoeker wijst erop dat bij de minste twijfel omtrent de waarachtigheid van zijn relaas, nog steeds het voordeel van verzoeker geldt.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste dat hij duidelijk een verkeerde beoordeling heeft gemaakt, zonder het verhoor correct weer te geven en zonder enig concreet onderzoek ter zake te hebben gedaan.

Verzoeker voert vervolgens een schending van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan.

Verzoeker haalt artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet aan en stelt dat indien hij niet als vluchteling wordt erkend, hij aan de voorwaarden voldoet om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Zo stelt hij dat het duidelijk is dat hij bij terugkeer naar Ingoesjetië, gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing en een ernstige bedreiging van zijn leven of de persoon van verzoeker als gevolg van een willekeurig geweld vanwege de politie of de overheid.

Verzoeker wijst er verder op dat er algemeen sprake is van een onveilige situatie in Ingoesjetië in het kader van een intern gewapend conflict, waarbij burgers op algemene wijze slachtoffer worden van willekeurig geweld door zowel de Russische autoriteiten als de rebellenstrijders en waarbij bloedvetes alom tegenwoordig zijn.

Gezien het uiteenlopend willekeurig geweld, dat volgens verzoeker recent nog verergerd is, kan men onmogelijk ontkennen dat hij een reëel risico loopt voor het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Ingoesjetië.

Verzoeker herhaalt dat zijn beschermingsstatuut van Polen geen afdoende bescherming biedt, daar het louter is gebaseerd op de “tolerated stay” en niet op het Vluchtelingenverdrag of de Kwalificatierichtlijn.

Verzoeker herhaalt dat het een feit is dat vele jongeren onder dit beschermingsstatuut in Polen die legerdienst weigeren te doen, door Polen worden teruggestuurd naar Ingoesjetië, wat volgens hem door de commissaris-generaal niet werd onderzocht.

Verzoeker meent dat ook artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet geschonden zijn, alsook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker geeft hiertoe een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker voert aan dat bovenstaande rechtsregels door de commissaris-generaal met voeten werden getreden en vraagt dan ook *“de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken doordat de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledig wijze motiveert (sic)”* (zie het verzoekschrift, p. 9).

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn overwegingen ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene wijze en vage manier motiveert, voor zover men volgens hem al zou kunnen spreken van enige ‘motivering’. De genoemde rechtsregels vereisen nochtans een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zeker niet aan deze vereisten voldoet, gezien er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven, ofwel één die slechts in stereotiepe en algemene bewoording is gesteld.

Verzoeker meent dat hij reeds bij zijn bespreking van de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet afdoende heeft aangetoond dat niet werd voldaan aan de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet bewijst dat hij bij terugkeer naar Ingoesjetië geen risico op ernstige schade zal lijden. Bovendien is het volgens hem niet ernstig zijn dergelijke bewering te uiten daar in Ingoesjetië willekeurig geweld, arrestaties, executies en onmenswaardige behandeling plaats vinden.

Verzoeker stelt dat dan ook meer dan duidelijk is dat de commissaris-generaal het artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, niet in acht heeft genomen waardoor de bestreden beslissing moet worden hervormd.

Daarnaast roept verzoeker nog een schending van het proportionaliteitsbeginsel in en vraagt de hervorming van de bestreden beslissing doordat de gevolgen van de beslissing, meer bepaald een mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staan met het voordeel dat de Belgische Staat eventueel meent uit de beslissing te kunnen halen.

De uitvoering van de beslissing heeft volgens verzoeker tot gevolg dat zijn leven in gevaar wordt gebracht; volgens verzoeker bestaat er dan ook geen twijfel over dat een terugkeer naar zijn land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn verblijf in België nooit op één of andere wijze schade heeft berokkend aan de Belgische Staat of aan de gemeenschap; hij stelt hier een psychologisch en sociaal evenwicht te hebben gevonden.

De gevolgen van een weigeringsbeslissing zijn volgens hem dermate zwaar dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische Staat of voor de belangen van de gemeenschap, geen sprake is

Verzoeker meent dan ook dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

Tenslotte voert verzoeker een schending aan van artikelen 2,3, 5 en artikel 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM)

Verzoeker citeert hiertoe artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM en stelt dat deze artikelen geschonden zijn doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet in als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker herhaalt dat artikel 2 EVRM uitdrukkelijk het recht op leven beschermt, dat artikel 3 EVRM duidelijk stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, en dat artikel 5 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op veiligheid.

Verzoeker meent dat hij bij terugkeer naar Ingoesjetië een reëel risico loopt dat hij zou worden vermoord of onderworpen aan een onmenselijke vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar zijn land onmogelijk de bescherming van de overheid en de politie kan inroepen, *“gezien deze meewerken/ niet in staat zijn hoof te bieden aan willekeurig geweld en juist verzoeker zoeken om legerdienst te nemen wat inhoudt het stellen van onmenswaardige handelingen. Verzoeker wenst geen deel te nemen aan de legerdienst waar hij zou worden verplicht willekeurig te moorden ...”* (zie het verzoekschrift, p. 12).

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen werd en de stukken niet op ernstige wijze onderzocht werden.

Verzoeker meent dat het dan ook duidelijk is dat de bestreden beslissing artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“te hervormen en aldus aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen”*; in ondergeschikte orde vraagt hij de beslissing *“te hervormen en aldus verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen”* (zie het verzoekschrift, p. 12).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit de informatie welke door de commissaris-generaal bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming van verzoeker.

De Raad merkt vooreerst op dat de commissaris-generaal een eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus nam op 29 september 2011.

Deze beslissing werd bij arrest van 19 februari 2013 van de Raad vernietigd.

De Raad oordeelde dat er, gelet op het feit dat verzoeker een verblijfsstatuut had gekregen in Polen nadat zijn ouders daar asiel hadden aangevraagd, cruciale informatie ontbrak om enerzijds te beoordelen of hij nog een rechtstreeks belang kan doen gelden om in België een beschermingsstatus te verkrijgen en om anderzijds te bepalen ten aanzien van welk land zijn asielaanvraag desgevallend zou moeten worden onderzocht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissariaat-generaal hierop contact opnam met de Poolse autoriteiten om meer informatie in te winnen over het verblijfsstatuut van verzoeker in Polen.

Uit de informatie verkregen van de Poolse autoriteiten (zie administratief dossier) blijkt dat verzoeker heden nog steeds een verblijfsstatuut heeft in Polen. Dit statuut is gebaseerd op de toekenning van de "tolerated stay" op 21 mei 2008. Uit dezelfde informatie blijkt dat dit een apart, nationaal beschermingsstatuut is, dat niet gebaseerd is op het Vluchtelingenverdrag of de Kwalificatierichtlijn. Bijgevolg dienen de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus beoordeeld ten aanzien van de Russische Federatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het statuut in Polen geen enkele afdoende bescherming biedt, daar het louter is gebaseerd op de "tolerated stay" en niet op het Vluchtelingenverdrag of de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad verzoeker erop dat net om die reden de eventuele erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden onderzocht ten aanzien van de Russische Federatie.

Verzoeker verklaarde niet terug te willen keren naar de Russische Federatie omdat hij opgeroepen werd om zijn legerdienst te vervullen wat hij weigert uit schrik om naar Tsjetsjenië gestuurd te worden, waar hij vreest de dood te vinden in de gewapende strijd (zie het verhoorverslag van 13 september 2011, p. 2, 8-9).

De Raad stelt echter vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat de weigering van verzoeker om legerdienst te doen, geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, zijnde vrees voor vervolging omwille van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Hij verklaarde dat zijn weigering legerdienst te doen ingegeven was door vrees om gedood te worden tijdens gevechten; niets in zijn verklaringen wijst op een morele basis voor zijn weigering.

Zijn verklaring in het verzoekschrift dat hij een gegronde toekomstige vrees voor vervolging heeft omdat hij wegens zijn ras, zijn religieuze en politieke overtuiging geen legerdienst wil doen voor autoriteiten die zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen en willekeurig geweld en dat personen die weigeren legerdienst te doen, verdacht zouden worden deel uit te maken van of medewerking te verlenen aan de rebellen en als gevolg daarvan door de Russische overheid riskeren te worden gevangen genomen, gefolterd en geëxecuteerd, wordt door de Raad niet aanvaard.

Indien in hoofde van verzoeker werkelijk een gegronde vrees voor vervolging aanwezig was omwille van zijn weigering legerdienst te doen, kon van hem worden verwacht dat hij reeds eerder -najaar 2009- in zijn asielprocedure hiervan melding zou hebben gemaakt, *quod non*.

De Raad is dan ook de mening toegedaan dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift -van oktober 2012- beperkt tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om zijn asielrelaas alsnog te kunnen kaderen binnen de vervolgingsgronden zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

Er wordt bijgevolg niet aangenomen dat verzoeker zich onttrokken heeft aan de dienstplicht omwille van ernstige gewetensbezwaren op grond van een diepgewortelde overtuiging.

Bovendien stelt de Raad nog vast dat verzoeker die midden augustus 2009 in België is aangekomen, pas op 2 oktober 2009 asiel heeft aangevraagd, zijnde ruim anderhalve maand na zijn aankomst.

Zijn verweer in het verzoekschrift (zie p. 7, 8) dat hij eerst een regularisatieaanvraag indiende en pas nadat op deze aanvraag negatief was beschikt, hij op raad van zijn advocaat, een asielaanvraag indiende, wordt niet aanvaard.

Een dergelijk talmen valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Er mag immers verwacht worden dat een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid of zijn leven om internationale bescherming vraagt zodra hij hiertoe de kans heeft.

Verzoeker draagt hierin ook een persoonlijke verantwoordelijkheid, zodat het voorgehouden advies van een advocaat om te wachten totdat er een beslissing gevallen is in het kader van een andere procedure tot het bekomen van een legaal verblijf in België, niet weerhouden wordt.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Verzoekers intern paspoort en geboorteakte bevatten enkel gegevens betreffende zijn identiteit die echter niet in twijfel wordt getrokken.

De drie convocaties van het militair commissariaat tonen aan dat verzoeker opgeroepen wordt in verband met zijn legerdienst. Het feit dat hij opgeroepen wordt, wordt evenmin betwist. Echter, niets in deze documenten wijst erop dat de wettelijke regels terzake niet zijn gevolgd, noch dat verzoeker naar Tsjetsjenië zou worden gestuurd en hij aldaar een risico zou lopen op vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt niet aangenomen dat het asielrelaas van verzoeker een aanleiding geeft tot een gegronde vrees op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoeker herhaalt dat het statuut in Polen dat louter is gebaseerd op de "tolerated stay" geen afdoende bescherming biedt, gezien het niet gebaseerd is op het Vluchtelingenverdrag of de Kwalificatierichtlijn, herhaalt de Raad eveneens dat net om die reden de eventuele erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker wordt onderzocht ten aanzien van de Russische Federatie.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 EVRM, wijst de Raad erop dat deze inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet bewijst dat verzoeker bij terugkeer naar Ingoesjetië geen risico op ernstige schade zal lopen, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust, en dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het evenmin hun taak is om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker er ook niet in slaagt het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat een missie naar Tsjetsjenië om aldaar zijn legerdienst te vervullen slechts een veronderstelling van verzoeker zelf is.

Hij verklaarde immers dat bijna elke jongeling van 18 jaar wordt opgeroepen voor de dienstplicht en dat dienstplichtigen in het Russische leger naar verschillende regio's in Rusland worden gestuurd. Op de vraag waarom hij dan zijn dienst weigerde, stelde verzoeker enkel dat sommige dienstplichtigen naar Tsjetsjenië worden gestuurd. (zie het verhoorblad, p. 9). Op basis van deze verklaringen kan dan ook niet besloten worden dat verzoeker zou worden gevisieerd door de autoriteiten door middel van een missie naar Tsjetsjenië met als enig doel zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit te schaden. Personen die hun dienstplicht vervullen binnen militaire eenheden maken bovendien deel uit van de strijdkrachten en kunnen als dusdanig ook ingezet worden in een conflictgebied of gewapend conflict. Het ligt in de bevoegdheid van een Staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict.

Een intentionele bedreiging van de vrijheid of het leven van verzoeker kan evenmin worden teruggevonden in de door hem voorgehouden doorverwijzing van zijn dossier door het militair commissariaat naar de politie. Verzoeker stelde immers dat het doel hiervan was om hem te lokaliseren en dat indien hij gevonden zou worden, hij in eerste instantie zou aangemaand worden om zich aan te melden. Indien verzoeker hier dan nog steeds niet op in zou gaan, zou hij met dwang naar het militair commissariaat geleid worden. (zie p.12, 13). Het komt een Staat evenwel toe om redelijke maatregelen te nemen om het ontlopen van de dienstplicht tegen te gaan.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat verzoeker ruim onvoldoende pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over de mogelijkheden tot alternatieve dienstplicht of vrijstelling van de dienstplicht.

Ten eerste heeft hij nooit geïnformeerd naar het bestaan van een alternatieve dienstplicht, hoewel hij enkel dacht dat zoiets niet bestond (zie p.10)

Daarnaast heeft hij enkel bij zijn vader geïnformeerd naar mogelijkheden om zijn dienstplicht niet te moeten doen. Deze zou hebben gezegd dat vrijstelling enkel mogelijk was als men twee of meerdere kinderen heeft. Dit wist hij omdat hij ook in het leger had geweest. Verzoeker wist echter niet of zijn vader elders geïnformeerd had naar de mogelijkheden (zie p.10).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat er in zijn land van herkomst van alternatieve dienstplicht of vrijstelling *in casu* geen sprake kan zijn, en indien dit wel zou kunnen gelden, het een algemeen feit is dat geen alternatieven en vrijstellingen worden toegekend aan personen afkomstig van Ingoesjetië aangezien deze bewust worden ingezet in de strijd in Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat verzoeker deze bewering niet weet te staven aan de hand van concrete, objectieve elementen. Derhalve kan aan deze loutere bewering geen geloof worden gehecht.

Daarenboven blijkt dat verzoeker ook geen organisaties gecontacteerd heeft die werken rond problemen met de dienstplicht in Rusland (zie p.10). In tegenstelling tot verzoekers beweringen op het Commissariaat-generaal (zie p. 11), blijkt uit informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat een dergelijke organisatie wel degelijk bestaat in Rusland. Een dergelijke passieve houding valt bezwaarlijk te rijmen met de door verzoeker verklaarde vrees. Indien hij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, mag verwacht worden dat hij zich minstens geïnformeerd zou hebben naar mogelijkheden om een eventuele dienstplicht te vermijden.

Betreffende zijn argumentatie in zijn verzoekschrift dat een man die de militaire dienst weigert of deserteert, zich niet kan beroepen op internationale bescherming indien hij dit louter doet omwille van persoonlijke redenen tenzij hij om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstplichtweigering of desertie vreest, komt de Raad tot dezelfde vaststelling.

Verzoeker onderneemt immers geen ernstige poging om aan te tonen dat hij *in concreto* een risico loopt op een onevenredige of discriminatoire bestraffing en dat dit een reëel risico op het lijden van ernstige schade met zich meebrengt.

Waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het algemeen geweten is dat de Russische autoriteiten bewust strijdkrachten uit Ingoesjetië inzetten in het conflictgebied Tsjetsjenië, vestigt de Raad de aandacht op verzoekers antwoorden op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 13 september 2011, p. 9): ***“Moeten er veel dienstplichtigen naar TCH? Naar verschillende regio's. ik weet het niet. Waarom hebt u dan schrik dat u naar TCH gestuurd wordt? Sommige mannen werden naar TCH gestuurd.”***

Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker zelf niet eens wist dat mannen uit Ingoesjetië met opzet door de Russische autoriteiten naar Tsjetsjenië zou worden gestuurd voor het vervullen van zijn dienstplicht. Integendeel, uit zijn verklaringen blijkt dat de kans om naar Tsjetsjenië te worden gestuurd

om aldaar zijn legerdienst te vervullen berust op een loutere veronderstelling van hemzelf. Besloten moet worden dat verzoeker er zelfs niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij naar Tsjetsjenië zou worden gestuurd om aldaar zijn legerdienst te vervullen, laat staan dat hij het risico zou lopen dat hij aldaar disproportioneel zou worden gestraft omwille van zijn weigering om de verplichte legerdienst te vervullen.

Verzoeker reikt bovendien geen andere elementen aan, waaruit zou kunnen blijken dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie die door de commissaris-generaal bij het administratieve dossier werd gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift dat burgers op algemene wijze het slachtoffer worden van willekeurig geweld, niet ondersteund wordt op basis van objectieve informatie.

Derhalve kan hieraan bewijswaarde toegekend worden en blijft de vaststelling op basis van de informatie in het administratief dossier overeind. Aldus dient besloten te worden dat er actueel voor burgers uit Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE